

Maličkosti

Při psaní sedávám na místě, odkud mám otevřený pohled do přírody. Mám nyní v zimě příležitost pozorovat ptáky, jak zalétávají do krmítka a s jedním semínkem slunečnice usednou na protější větev smrku nebo borovice, aby si pochutnali na dobrotě, kterou jsem jim nachystal. Pozoruji je, jak se krmí, jak se haštějí a mám příjemný pocit nejenom proto, že jsem celému tomuto představení napomohl, ale že jsem i jeho součástí. Miluji život. Ve všech jeho formách i v jeho nekonečných proměnách a mohu říci, že s narůstajícím věkem roste i moje touha nepropásnout ani jedinou příležitost, nenechat nevyužitou jedinou situaci, abych si opět a znovu bez náznaku násilí, přesvědčování sebe samého mohl říci – život je kouzelný.

Žiji život velmi otevřený, setkávám se s řadou lidí. S mnohými opakovaně, poznávám další. Každé takové setkání je mi opakovanou příležitostí, díky nimž si oba, všichni můžeme dopřát neopakovatelného kouzla vzájemného obohacování, dopřejeme-li si potřebné otevřenosti a dáme-li tím sami sobě žádaný prostor pro uvědomění si něčeho nového.

Častokrát jsem měl při osobních rozhovorech příležitost zaznamenat, v jak mylných, minimálně zkruslených představách řada lidí žije. Jednou z nejčastějších a přitom nejméně pravděpodobnou v naplnění je představa o tom, že člověka v životě potká „velká událost“. V nejkrajnějším případě očekává daru prozření. S větší pravděpodobností se může hledající dostat vlastním přičiněním do situace, kterou bude moci sám následně označit za katalyzátor, za nový, hlubší počátek na jeho Cestě. Po čase, dokáže-li takový děj zhodnotit s maximální měrou osobního prožitku, bude jej moci označit za Událost. Řada z nás si během svého života takovou situaci připravila, mnoho z nás se na ni ale předem nepřipravila tak, aby z ní následně dokázala vytěžit maximum.

O možnosti dosáhnout v těchto souvislostech plného úspěchu totiž rozhoduje kvalita života předchozího. O ní rozhoduje každý sám za sebe, s využitím svých vlastností. Jednou z nich je citlivost, vnímavost na detaily, schopnost vidět v chodu všedního dne krásu výjimečnosti. Každý, i ten nejobyčejnější děj, náš čin, skutek druhého má své souvislosti. Máme možnost jej vnímat vytržen z tohoto kontextu, máme stejnou možnost snažit se pochopit souvislosti tak, jak v přítomném čase dokážeme. Touto naší snahou si doširoka otevíráme bránu pro daleko hlubší pochopení obyčejných, „banálních“ maličkostí všedního dne, jimiž si jej můžeme okořenit. Kauzalita našeho života spočívá mimo jiné i v tom, že můžeme minout i „velkou událost“, protože nejsme připraveni vnímat maličkosti, které „velkým událostem“ předchází.

O prospěšnosti optimistického pohledu na svět pochybuje málokdo, poměrně obtížně přijímá tuto skutečnost zarytý pesimista. Člověk uzavřený sám do sebe ve svém negativistickém pohledu na dění, v němž se nachází jen stěží dokáže ocenit přínos situací, které i sám vytváří. Přitom největší možností, jak se přibližovat „velké události“, je být co nejvnímavější na nejjemnější signály svého těla i duše při setkávání s druhými lidmi, prostřednictvím mezilidských vztahů. Učme se být přáteli sami sobě, registrovat jemné proměny v chování druhých vůči nám v závislosti na našem projevu. Cesta k hlubšímu porozumění si musí být propojena s touhou po prohloubení vlastní citlivosti zaznamenat jemné proměny, jimiž jsou provázány mezilidské vztahy. Jsme ochotni dosáhnout hlubší hladiny vnímavosti? Otevřít doširoka nejenom oči, ale i srdce? Přestat se mračit na svět a nenechat se již tlačit do kouta negativistickými zprávami, jež na nás doráží ze všech stran? Pak si připravujeme potřebné zázemí pro to, abychom si začali ve zvýšené míře všimnout „drobností“ všedního dne, jež jsme dosud nevnímali. Soused už nás tak nedráždí, už není tak vzteklý? Vždyť vlastně ani nebyl, to byla jen naše představa! Již nás tak nerozčilil řidič auta, který právě zastavil na námi vyhlídnutém místě na parkovišti? Jsou maličkosti a maličkosti. Změna životního postoje, úprava životních priorit nám pomůže jedny maličkosti ze života vytěsnit, pro druhé si připravujeme velký prostor. Pokud se s jedněmi dokážeme bez nostalgie rozloučit, pak se ty druhé stanou tím světlým pozadím, na němž jasně vytane obraz „velké události“. A život dostane nový směr, sladkou vůni. Obohatíme tím svoje smysly, potěšíme sami sebe, nejvíce se zaraduje naše duše. Vše závisí na našem rozhodnutí, vysněný cíl nemusí být trvale jen vysněným. Milovat život znamená milovat sám sebe, s čistotou a pokorou, s tušenou hloubkou toho, co vlastně nosíme neustále s sebou, v sobě, ve svém srdci. Neodhalíme však toto tajemství, dokud se nezačneme rozhlížet kolem sebe a nezačneme, třeba i s velkou mírou překvapení, objevovat ty drobnosti, maličkosti, které nás k „velké události“ dovedou. Nečekejme na Godota, „maličkosti“ mají daleko větší váhu, je jich nesrovnatelně více, nekonečně mnoho.

Jan Konfršt
(7.3.2005)